

мытъ Харнебиды. Когато бѣ прѣвзелъ Иракъ, прѣдстави́ла се прѣдъ него една жена, и го осѣждаше горчиво защото разбойници влѣзли нощѣ въ къщѣтъ ѝ, и убили едничкыйтъ ѝ сынъ. Царь-тъ като гледаше че тя отдава нему причинѣтъ на туй събытіе, “Но Иракъ е, казалъ ѝ сѣрдито, толкозь далечъ отъ столицѣтъ, щото не могѣ да бѣдѣ надъ всичко що става тамъ., — Кога е тѣй, отговори тронѣто отчаянната жена, защо да владѣеши повече мѣсто отъ колкото можешъ да управлявашъ? Какво ще отговориши Богу въ сѣдний день, когато поиска отъ тебе отвѣтъ за властѣтъ ти?., И тѣй царьтъ ся умили отъ тойзи правъ отговоръ, и тутакси разгледа съдбѣтъ ѝ, и наказа строго виновнытъ.

За тойзи владѣтель споменувать още и това. Единъ отъ подданицытъ му дошелъ да поиска отъ него помощъ противъ едного чиевника, който искалъ да увлече насилно женѣ му и дѣцата му. Махмудъ ся завтеклъ тутакъ си въ къщѣтъ